

תורת הר שמואל

פרשת דברים תשע"ט זמני השבת:

כניסה: 6:59 צאת: 8:08 ר"ת: 8:41 שקיעה: 7:32

מזל טוב!

הגאון הרב דוד וויס ורעיתו שליט"א
על הולדת הנכד והברית במול טוב

הרבי רפאל רוזיליו ורעיתו הי"ו
על הולדת הבן והברית

הרבי דוד שרubi ורעיתו הי"ו
על אירוסי הבית אסתר
שיתקיים בעזה"י ביום שני בשעה 8:30 באלול בבית הרואה

ברכה שמחה ונחת באורך ימים ושנים!

נדפס

בעילום שם על ידי ח.ח.

ברכה שמחה ונחת ופרנסת, באורך ימים ושנים
בזכות זיכוי הרביים

כתב לא נשתה מי באර היה צריך להיות כתוב לא נשתה מי בורות ואמר המדרש שמי באר הפירוש שהם לא ישתטו את מי הבהיר שיש להם איתם, באלה של מרבים, אלא יניחו את הבאר ויקנו מים מאדום, ומזה למדך תורה דרך ארץ שהחולק לארץ שאיןו שלו ויש בידו צורך לא יכול מה שבירדו אלא שלו יהא מונח ויקנה מן החנוני לשbill להנותו, כך אמר לו משה, הבהיר עמנו, ומן אנו אוכליין, לא תאמור שאנו מטריחין עלייך - שכר אתה עשו להיפך בדוק להיפך אתה תיהנה מהキャッシング לך! ומהשמע שככל הסיבה לקנות מהם הוא ורק בಗלך דרך ארץ, ומאהר שלא עברו בארץו של עמי ששוב אין טעם לקנות מהם, ואם כן למה כאן בסיכון שכותב כאשר עשו לי בני עשו פירוש רש"י לא לעניין לעבור את ארץם, אלא לעניין מכיר אוכל ומים, ומהשמע אפילו עד אשר עבר גבולך הבא רשי' את דברי המדרש למה

בדודים בכל זאת קנו אוכל ומים מהם, וצריך ביאור מה הטעם. וצריך לומר שכזאת בפרשה (בפסקוק ה') מפורש גם על אדום, שכותוב אל תתגרו בכם כי לא אתן לכם מארצם עד מדריך כף ורגל כי ירצה לעשו נתתי את החר Shir, אבל תשברו מאותם בכיסך ואכלתם גם מים תכוו מיאתם בכיסך ושתיתם, ופירוש רש"י עד מדריך כף ורגל אפילו מדריך כף ורגל, כלומר אפילו דרישת הרגל אני מושה לכם לעבור בארץם שלא ברשות וכו', כי ה' אלהיך ברוך לפיכך לא תכפו את טובתו להראותם כאלו אתם עניים אלא הראו עצמכם עשירים ע"כ, וראוים מלבד מה שאמ תעבורו בארץ יש לכם לקנות מהם אוכל בಗלך דרך ארץ, גם אם לא עברתם בארץיהם עדיין יש לכם לקנות מהם בכדי להראות את עצמכם עשירים, אל תהיו כפויי טוביה להקדש ברוך הוא, תראו לגויים שטוב لكم ושיש לכם כסף רק נתקנו אנשים עשירים! ומובן לפיה זה מה שאמרו ישראל לסיכון כאשר עשו לי בני עינו לא לעניין לעבור את ארץם אלא לעניין מכירת אוכל ומים, שקנו מאדום אף שלא עברו בארצו.

מזל טוב!

שלחו ישראל מלאכים אל סיכון מלך חשבון וביקשו לעבור בארץיו ואמרו לו ישראל: אבל בכיסך תשברנו ואכלתוי ומים בכיסך תנתן לי ושתיתי רך עברה ברגלי כאשר עשו לי בני עשו וכו', זאת אומרת שבני ישראל אמרו אל סיכון תנן לנו לעבור ואנחנו נקנה מכם אוכל ומים וכך תרווח מסחר מאיתנו, בדיק כמה שעשינו עם בני עשו! והוקשה לרשי' שהרי עשו כתוב במדבר (פרק כ') ויאמר אליו אדם לא תעבור بي פן בחרכך יצא לקריאתך, ואם כן מה הפירוש שישראל אמרים כאן כאשר עשו לי בני עשו, והרי בני עשו לא נתנו לנו לעבור כלל!

לכן פירוש רש"י: כאשר עשו לי בני עשו - לא לעניין לעבור את ארצם כי הairy לא נתנו לנו לעבור, אלא לעניין מכירת אוכל ומים, אפילו שלא עברנו בארץם אבל קניינו מבני עשו אוכל ומים וכך אם תנתן לנו לעבור בארץך גם כן נקנה ממך אוכל ומים כמו שעשינו אצלך. וקשה שהרי שם במדבר שכותוב עבירה נא בארץ לא עבר בשדה ובכרים ולא נשתה מי באך דרך המלך נלך לא נתה ימין ושמאל עד אשר עבר גבולך הבא רשי' את דברי המדרש למה

הזה בני חבibi
עמוד 8

הלכה פסוקה
עמוד 7

מעשה שהייתה
עמוד 5

יעיון הפרשה
עמוד 4

פרפראות
למדני חוקין
עמוד 2
עמוד 3

עוג מלך הבשן

בפירוש רש"י קשה.

ולישב הקשה לפירוש רש"י צריך לומר, שהפסוק לא בא ללמד מה היה הגובה של עוג, אלא בא ללמד שהצורה שלו הייתה משונה ולא כמו שאר האנשים, בשאר בני אדם היחס הוא 1:1, אם רוחב הגוף הוא 1 אז הגובה הוא בממוצע 3, אבל בעוג היחס הוא אחר אם גובהו היה 9 אז רוחבו היה 4, ולא זו בלבד אלא זרועותיו היו תשיעית מגובה גופו! זה מה שהتورה ממשמעה לנו!

היה פעם יהודי יקר אשר נצרך לנסוע עבור פרנסתו למדינה רחוקה, בירר היהודי מה המרחק משדה התעופה ועד המקום אליו הוא אמר להגיע כדי שיוכל לחשב כמה זמן בידו טרם נפגש עם הסוחרים. בירר ובירר עד שנאמר לו כי המרחק הוא 50 קילומטר, אך הוסיף ואמר לו עוד פרט, דע לך שבמדינה היא הקילומטר הוא אחר ולא כמו אנחנו, שהיא כל המדינות הם אחרים! טובנו שואל היהודי אז מה היחס בין קילומטר שלהם לקילומטר שלנו? אמרו לו אף אחד אין יודע! אמר להם היהודי, מה הועלתם לי שאמרתם שהמרחק הוא 105 קילומטר, והרי אני יודע מהו קילומטר, אני יודע מהו המרחק! המספר שאמרתם לא הוועיל לי במאומה!

התורה כתובת בפרשא שלנו על עוג מלך הבשן כמה היה הגודל של מיטתו, כדי שנケבל מושג כמה היה גובהו ורוחבו של עוג. כתוב (פרק ג' פסוק י"א) כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערש ערש ברזל הלה והוא ברכת בני עמו תשע אמות ארוכה וארכבע אמות רחבה באמת איש. יופי! כתע אנו יודעים שמייתנו הייתה תשע אמות אורק על ארבע אמות רוחב, אבל מוסיפה התורה עוד פרט, האמה הכתובה כאן אינה אמה רגילה, אלא "באמת איש", מה זה אמת איש? מסביר רש"י שככל המדינות הרשותן כאן הם לא באמה רגילה של כל אדם אלא באמה של עוג עצמו, נו כמה היה האמה של עוג? לא יודע! אם אני יודע מה גודל האמה של עוג בשבייל מה לרשותם לי את גודל מיטתנו באמות שאין לי מושג מה שיעורם?! נראה בגל קושיא זו האבן עוזרא פירש אחרת, אך

פרפראות הרבה משה קלין

אבל אין ח"ו סוף לגאולה, כי יידוע, נעוץ תחילת בסוף וסוף בתחילת, ובת"ב שהוא סוף הגאולה, מתנצלת הארץ הקדושה של התחלת הגאולה, וזה סימן א"ת, תי"ו שהוא סוף האותיות קשורה באלא"ף שהוא תחילת האותיות, אלא שהוא נטה טמירה ונעלמה וחשכת הגלות מכסה פניה, וזה עיקר בבחינת הגלות שאין אנו רואים בתוי"א את האלא"ף, ורק בשבת קודש נפתחים שעריו אוור ההתגלות, ומילא מתגלת הקדושה הטמונה ביום ת"ב, ולכן אין מתאבלין בו, ובזה יבואր מאמר חז"ל (עתנאי כת) שאמרו על שבת שלול בו ת"ב: "מעלה על שלחנו אפיקו כסעודת שלמה בשעתו", וכואורה מה השמחה כאן ומה פשר המליצה "כסעודת שלמה בשעתו"? אלא שלמה הכנס שבחינת הגאולה בבניין המקדש, והוא היה המרכיב להזה, כאמור לדוד "והקימות את זרעך אחיך...". הוא יבנה בית לשם, הוא הצינור אשר שפע הגאולה נמשך על ידו, ולכן כשל ת"ב בשבת יש בו הארץ הגאולה אשר יצאה לפועל על ידי שלמה בשעתו כשוחזיא לפועל הגאולה על ידי בניית בית המקדש. (אמורא אמרת)

מדובר חזר מר על אותה דרשה ועל אותן דברי המוסר כמה וכמה פעמים? אמר לו המגיד מילים: אף אתה למה אתה חזר על עוננותיך?

"לא תגورو" ר' שמואל מסלנט אב"ד בירושלים פסק לחובה דין של איש תשתקוף ועו פנים, לה נשא את קולו, צעק וגאים: רבוי, לא אשתק, אשבור את המשימות בחולוניותכם, ענה לו הרוב בתקיופות: ואתה חושב שאינו אשתק על קר? נבהל התקיף מהתשובה, וחשב שכונתו הרוב למוסרו למלכות, מקורביו של ר'ש שידיעו שאין זה מדרכו, שאלו אותו למה הטעון? ענה להם בתמיינות ובניחותא: אם הוא ישבר המשימות אשב בטל ולא עשה דבר? מיד אומין זוג שיבוא ויתקן את המשימות השבורות. (המאורות הגדיות)

מובא בספרים הקדושים שיום השבת שלל בו תשעה באב הוא הגדול והקדוש מכל שבתות השנה, והסביר הוא: על פי סימן א"ת ב"ש-ב'ם שלל א' של פטח תל תשעה באב, כי ביום הראשון של פטח היה תקופה התחלת גאותנו, ובת"ב-סוף הגאולה, שאז נחרב בית המקדש,

"אללה הדברים אשר דבר משה... מול סוף בין פארן ובין תפיל ובין וחצירת זדי זהב..."

כל הפסוק הזה יש לפניו בפרק מוסר: "מול סוף"-האדם צריך לדעת שהוא תמיד מול סוף נגד האין סוף ברוך הוא, "בין פארן"-בין שהוא במדרגות העליונות בחינת התפראות (ישראל אשר בר אטאפר), "בין תפיל"-בין שהוא תפיל בלי טעם ובל ריח, "ולבן"-כשנדמה לו שהכל נהי ובהירות לו, "זיהרת"-ובין שהוא עצמו עומד עדין בחצר שלא פסע עדין פסיעה לפנים הטרקלין, -צריך להיות בחינת שותית ה' הנגיד תמיד, "זדי זהב"-תמיד תהיה בו מידת ההסתפקות, שלא יהיה להוט אחרי תאונות הממון ומומרות החיים.

(אמורות טהורות לאדמור"ר ר' משה מקוברין) "ויהי בארכבים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחודש..."

אין מוכיחין את האדם אלא סמור למיתה כדי שלא יהיה מוכיחו וחוזר ומוכיחו (רש"י), המגיד מקרים, כמה דרישות היו סדרות ומשוגרות על פיו, והיה חוזר על דרישת אחת הרבה פעמים, שאלו אחד מקלי עולם על מנת לקנתר: רבוי,

דבר שבצנעה מותר ודוק. לכן דברי הט"ז [ס"ק ב] נראהין יותר נכון בטעמן. אמנים באיכה רבתיה [ד, כג] בפסק רוח אפנו, משמעו שהיו עוסקין במגלה קנות, בעט"ב שחל בשבת, לפי הבנת המפרשים. ע"ש.

וכ"כ בברכי יוסף אם חל בשבת אין אומרים פרקי אבות וכו'. דעתן הקצרה כמו"ש הרב ט"ז [ס"ק ב] דשרי ללימוד בשבת, ומה גם לדידן דקיים דאף דברים שבצנעה שרי, כמו שפסק מrown ליקמן סי' תקנ"ד דין י"ט, ע"ש.

ובබיאור ההלכה כתוב, עיין במ"ב וז"ל המאמר מרדי הראה זו תמהה היא וכבר ראיתי לכך מוצא מן האחרונים מצוחו עלה אמרם הרב מא" קיים דברי הרמא"ז זיל וכו' והאריך בזה ולבסוף סים ואיך שייה נלען"ד דאין לחוש זהה לפיה שאין לנו טעם לנכוון לאסור הלימוד בשבת כלל ומ"כ הרב מא" להחמיר מטעם דיילול ללימוד דברים המותרים בט"ב אומר אני שאין זה מספיק לפי שאין אדם לומד אלא מה שלבו חפש ועינינו הרואות דכמה ת"ח מתרשלים בלימוד המותר בימי ט"ב עצמו משום דעתך הוא להם למד במה שאינם רגילים וגם אני בעזה"ר כאחד מהם ולכן אני חושש לסבירו וזודעתו נוטה להתריר אפילו בחול עד סמור לביה"ש ואילו דמייסתפינא מהחריה הוא"א דאפילו ביום ט"ב עצמו היה לנו להקל דבעווה"ר נתקללו הדורות וביום ט"ב מטיילין בשוקים ומשוחין שיחת חולין ואפילו היודעים ספר וקצת הלומדים מקלין בזה ופשיטה דבראונן זה טפי היו עדיף להו למדוד וכיווץ בדבר מצינו בירושלמי"ר אבא בר מל אלו היה מי שיתמנה עמי הייתה מתייר מלאכה בחוה"מ כלום אסרו אלא כדי שיהו שיהא אוכלין ושותין ושמחוין ועוסקין בתורה וכדונן אינון אוכלין ושותין ופוחזין ע"כ ואף אנו נאמר כלום אסרו הלמוד אלא כדי שיהו יושבין בענייני צער ואבלות ומתוך כך זכרון ודואגן על חורבן הבית והנה מטיילין ומשוחין שיחת חולין ומיסיחין דעתן מן האבלות ומתוך כך באים לידי שחוק והיתול אלא דמארח שאיסור ברור הוא בש"ס ופוסקים פשיטה דאין לנו כח להקל ושותמר נפשו ירחיק עצמו משחוק והיתול וטיול והשם יכפר بعد השוגגים בעט"ב יש להקל כיון שלא הזוכר בש"ס ופוסקים וכן אני נהוג אף בחול וסימיכנא בהא על מהרש"ל ז"ל ומ"מ מי שמרגיש בעצמו שיוכל לדוחק ולמדוד דברים המותרים ולא ימעט מפני זה בלמודו קדוש יאמר לו ואחר כונת הלב הן הדברים עכ"ל.

בספר אורחות רבינו כתוב בשם החוזן איש שנהג לא למדוד בשבת זו רק דבריהם הרעים, אומנם בסידור יב"ץ כתוב שלא למדוד דבריהם הרעים מפני שמביא צער לומד, וכן כתוב הגרש"ז אוירבאר שיכל למדוד בשבת זו כל היום כל דבר שחף. ובוזון עובדיה כתוב שמותר למדוד בערב תשעה באב שחל להיות בשבת בין דוחוי בין לא דוחוי כל מה שליבו חף.

לטיכום: כתבו רוב הפוסקים שמותר למדוד בערב תשעה באב שחל להיות בשבת כל מה שליבו חף אומנם עדיף למדוד בהלכות תשעה באב אפילו דרך פלפל ולא ישב בטל.

האם מותר למדוד תורה בערב תשעה באב שחל להיות בשבת אחר החזות גם בדברים שלא קשורים לתשעה באב

כתב הרמ"א בשולחן ערוך סימן תקנ"ג סעיף ב' ונהגו שלא למדוד בערב תשעה באב מחוץ ואילך, כי"א בדברים המותרים בתשעה באב ולכן אם חל בשבת אין אומרים פרקי אבות, (מהרי"ל ומנגאים) וכן לא יטיל עריך תשעה באב.

ובמגן אברהם סימן תקנ"ג ס"ק ז כתוב חל בשבת וכו'. א"כ ק"יו אם חל ט"ב בשבת שאסור למדוד כל היום דהא אסור מדינא למדוד בט"ב ועוד דהא בדברים שבצנעה נהוג כמו"ש סימן תקנ"ד ס"יט ובטשו' מורה"ם לובלין כי אם חל ט"ב בשבת מותר למדוד דתשמש גופא חומרה יתרה היא והבו דלא לוסיף עליה עכ"ל וצ"ע שלא הבאיה דברי רמ"א מיהו בתשו' מהרי"ל כי זוז ט"ב שחל בשבת אסור למדוד אחר החזות כמו בחול עכ"ל משמע דקדום חזות מותר ונ"ל הטעם כיוון שנכחנה נדחה ואני לו דין ט"ב רך דין עט"ב ומ"מ לענן תשמש מחמרין אבל כד"מ הביא בתשובה מהרי"ל עט"ב שחל בשבת וכו' ה בסימני תשו' מהרי"ל וא"כ אין ראי" ששם ובכ"ה מותיר למדוד בעט"ב שחל בשבת ואסור בט"ב עצמו שחל בשבת ול"נ להחמי" בשינויים דהא יכול למדוד דברי המותרים בט"ב וכן אשכחן בגמי' שקרה ר'

במגילות אייל' בט"ב שחל בשב' עט"ש סי' תקנ"ד ס"ד: וכותב הט"ז סימן תקנ"ג ס"ק ב' ונהגו שלא למדוד כו'. הרבה יש לי לתמהה בזה דאמים אין איסור באכיל' בשר ויין ואדרב' חוב עליו לאכול בשר בשבייל כבוד שבת כמו"ש הטoor ססי' תקנ"ב ולמה נחמיר עליו שלא לימוד משוי' אכילת בפרט מי שיש לו שיעי' שרגיל בפרק בעת ההיא. ותו תימא לי דהא קורין בתורה במנחה ואפי' בט"ב בימי דשעיר ליוםיה. כגון פ' התמיד ומשניות דרבנות כיוון דרגלים לאמורים בכל יום ולמה ישנה משניות ופרקים השיעיכים לאוטו שבת. וא"כ בלאו כבוד שבת זהה להה למיר פרקים. ומצאתי כתוב בשם רשי' שלמד אחר החזות בכל ערב תשע' באב והתר לאחרים למדוד. והמנג שلنנו שכ' רמ"א עפ' מנגאים צרי' עיון ונראה דהלו מדבר שבת אחר החזות לא הפסיד שכרו כנעל"ד:

במור וקצעה סימן תקנ"ג כתוב במג"א ול"נ להחמיר בשינויים דהא יכול למדוד דברים המותרים. ואני אומר זהה וזהאי איננו נכוון לעשותו, דהוי מידי דפרהסיה, אסור אליבא דכ"ע, ומוטב שנתר לו הלמוד, אפי' נאמר שחשוב דברים שבצנעה, מ"מ הרי לדעת רבים וגודלים גם

"כבר כתיב 'ולא יראה בן ערות דבר ושב מאחריך'. נמצא כל עניינים כאלה גורמים לישראל להיות נתוניים בהסתה פנים ח", גם איתא בזו"ק פרשת נשא שדר זה גורם לשרות סטרא אחרת בביתא וגורם מסכינותא לביתה. על כן נדב לבי בעז"ה לאסופה את כל מאמרי חז"ל השיעיכים לעניין זה, ולהראות לפני הכל את גודל העווון והעונש שיש בזה, וגודל המעלת להאהשה הצועה בדורכה, שע"ז"ה זוכה לבנים יראי השם וחשובים שבדור, אולי על ידי זה יראו ויקחו מוסר ויתוקן קצת הפרצה הגדולה הזאת, ובזכות זה נזכה לראות בבניין ירושלים גדריה וענינה בב"א" (ח حقן חיים - ספר גדר עולם)

עצמותו של האדם, לכבודו שלו, ומכאן בהמשך לשפיכות דמים. זו לא לאלוקים. זו לעצמו. וזה לחבירו.

מה שבונה את העולם הם שלושת הדברים שהמשנה מונה בפרק אבות. תורה עבודה וgemäßילות חסדים. עבודת ה' מול עבודה זרה, גמלילות חסדים מול שפיכות דמים ותורה מול גilio' עריות. ההתחלה היא עבודה זרה. זרות. לא מכיר יותר ולא רוצה להכיר אותה!

המשך הוא גilio' עריות והסוף הוא שפיכות דמים.

כל זה ויתר מזה דיברנו בליל שבת בסעודה. אנחנו נשיר בנושא הזה אבל נרחיב אותו ונעמיק בו. באמת מותר עכשו לגלות שהיום למד מלא אחת. אחת בלבד. אבל חשוב.

א'

וזל לא נעצרו ובאותו מקום שהם דיברו על הנושא של"מקדש למה

חרב" הם ידעו שהם דיברו על מקדש הראשון.

מקדש שהיה המה שולחה של אהבה מצד הבורא מצרים שהיתה כולה אותן של אהבה מצד הבורא לעם ישראל. מקדש זה העיד על יסוד הידידות בין אלוקים ואדם. "מה ידידות משכנונית ה' א' צבאו ת"א אמר דוד המלך בתהילים פ"ד, אבל משכן הידידות לא יכול היה לעמוד אל מול גלי הזרות שהנפיקה עבודה זרה. לכן הוא נחרב, תוך כדי שהוא רושם לעצמינו שבביתו רחוץ בראשון לימוד התורה היה שונה למגורי מה הוא היה בבית שני, ועוד אנו יודעים שבית שני היה רחוץ אהבה וגמלילות חסדים שכונראה לא כל כך בלטו בבית ראשון.

אבל מכיוון שאנשי דור בית שני עסקו בתורה ובעבודה ובגמלילות חסדים אשר הן הנטריס המגן מעבודה זרה ובונתיה שאלו חז"ל גם שאל,

בית שני מפני שנאת חינוך שהיה בו! האם אמרו ואתו זרה. אני לא יודע מה זאת שנאת חינוך? המילה היא עברו רקלמה ותעמלות. המוכר רוצה את כספי. כמה שיותר,

אבל הוא מפתח אותה בעדרת מילת הקסטם הנקרת הנחה או עוד יותר טוב חינוך! אתה יפה וזה מתוק, חינוך אומר לך שצדאי לך. אבל מה זה אתה מפסיד אם אתה לא רץ להם. אבל מה זה אתה שנאת חינוך? או שיש סיבה או שאין אבל אם אין

סיבה אז למה לשנוא? אין לא מבין את זה אבל ברוך ה' שהזה לא הנושא שלנו היום, די לנו שנתמקד במושר המוצע בחינוך, הלא הוא

השנה.

כנראה שהז"ל בעצם קצת נבהלו אם מותר להתבטא כך ממה שהם אמרו. כשהם אמרו שבית ראשון נחרב מפני ל' עבירות חמורות שהיו בו הם היו רוגעים, באמת בשבייל עבירות כאלו מגיען חורבן, אבל כשהם שלחו אצבע מאשימה אל יצר השנה זה לא היה כל כך פשוט. אדם יכול לשאל את עצמו ואת אחרים כולם רוחתי וכי אני חייב לאחוב את כולם? יש כאן אהבה ושיכלה שאני לא אהוב! העולם מתחלק בין שתי קבוצות. בין דברים שאני אהוב ובין דברים שאני לא אהוב. איך אפשר להשוו את זה עם ג' עבירות שהן במסגרת יהרג ואל יעבור?

עוד שאלה אל הז"ל. למה כל כך חשוב לכם לדעת " מפני מה מקדש נחרב"? ה"להמה" שיר להיסטוריה. כמו לשאלת מה הקב"ה ברא את העולם. אבל זאת לא שאלה בכלל. לחז"ל היה מאד חשוב לדעת מה ב כדי שידעו מה צריך לתקן!

הם פועל לפি סדר הגיונין. קודם כל למה נחרב בית ראשון. אחר כך נתעוררה שאלה שהרי בבית שני נשתנו הדברים ואם כן למה הבית השני חרב? ואז הם ייצאו למצוא סיבה חדשה. ומצאו אותה בשנתה

שנתה חינוך - שיעור לשבת חזון

שבת שלום.

בליל שבת קודש בשעת סעודת שבת התחליה להתרבר אצלינו הסוגיא המופלאה שעסקה בשאלת העצומה "מקדש למה הרב"? הנושא שנקרו חורבן אין בו מן הפלאה, כל דבר או כמעט כל דבר נידון לכליה, לאבדון ולהורבן! אך דרכו של עולם ובודאי אחרי החטא של אדם הראשון." מות המתות פירושו חורבן.

מה שאינו חרב הוא נצח! אך הגדולה הגבורה וההתפארת והנצח וההוו". חז"ל אמרו שהנצח וו' יורשים נצח איינו חרב. ובאמת בית המקדש הוא נצח, על כן השאלה הגדולה, היא לא "איך" חרב המקדש, ה"איך" איינו חשש כל כך, אבל "מפני מה הרב"? איך דבר

שזכה להיות קיים ברמה של נצח נידון לחורבן ולכליה?

על שאלה זאת עונה הגמרא "מן פנוי שהיה בו שלושה דברים. עבודת זרה, גמי גilio' עריות, ושפיכות דמים" גם עבודת זרה, גם גilio' עריות, וגם שפיכות דמים. לכאורה שלושה תחומי עבירות שונים לגמרי זה מזה. עבודת זרה. שפיכות דמים קיימות היחסים בין אדם לחברו, שפיכות דמים בין אדם לעצמו! עבירות נמצאת במערכות היחסים בין אדם לעצמו! אולי לנו נדמה שככל אחת מהערבות הללו יש לה מקור אנרגיה שונה ורק כאיilo במקורה גמור חבו שלשתם יחדיו. אבל זאת היא טעות. הרמב"ן שם לב שבכל מקום שחכמים דיברו על שלושת העבריות הללו שבדרכו אגב הן השלושה לבון יש את הכלל של יהרג ואל יעבור, תמיד כתבו חז"ל אותן דוקא בסדר זהה. קודם לעבודה זרה אחר כך גilio' עריות ולבסוף שפיכות דמים. מותר לנו וכנראה שאנחנו חביבים לראות את שלושתן כמיון פירמידה שבראשה תמיד עומדת עבודת זרה, השניה בפירמידה היא גilio' עריות, ובתחתיתה תמיד שפיכות דמים.

עוד טעות שאנו חביבים לתקן קשורה בהבנה הרווחת בעולם שעבודה זרה היא בעצם עבודה אלוקים אבל העבודה לא נכוונה. מעין מה שנאמר מלך הczoor "כונתך רצואה אבל מעשיך אינם רצויים". ובאמת אם זה כך אז למה הקב"ה כל כך כועס על עובדי עבודת זרה? הם לא תאייסטים ברוך ה'. הם מאמינים במלכות שמים ובגדות הבורא אז מה הרון אף וחימה?

אבל זאת טעות.

ההבדל בין עבודת ה' ועבודה זרה הוא רחוק שמים הארץ. הם בכלל לא באותה ליגא. בעבודת ה' האדם מתקרב אל האלוקים ומוצא את האלוקים קרוב אליו. קרבת אלוקים משדרת אהבה וידידות, בטחון ורוגע. האדם יכול להריגש שודאים לו ושותרים עליו, וכן גם הוא מתנהג כך עם סביבתו. הוא דואג לאחרים, שומר עליהם, אהוב אותם.

עובדת זרה היא בדיקת היפך. היא משדרת ריחוק וזרות. במרכז החיים לא נמצא אלוקים אלא רצון האדם אשר האלוהים שהאדם יוצר אותו מפנק את מי שעשה אותו ונותן לו לגיטימציה לכל מה שהוא רוצה. "עובדת זרה - אומרים חז"ל - וו' תורנית היא אצלך עובדיה". אתה רוצה לגנב, להרוג, לשקר, מותר לך! תגונב אבל תיתן מעשר למטרות שונות因为你 בנו הנמשכים אחריה, כי היא נותנת לך חופש לפעול לפי רצונם מבלי להקשיב למצעפיהם שליהם! ביל שמדובר בהם יטיד אותם. מרכזה של עבודת זרה הוא זרות - כמו שהיא. זרות לאלוקים אבל לא רק אלו גם לעצמו ועל כן בהמשך לעובדת זרה אנו פוגשים גilio' עריות זהה מورد הזרות

אבל "סקולה" היא מילה המציינת שורשים! אם ביליבו של אדם מקננת נשאה ולא חשוב ברגע זה למי מכוננת נשאה היא תאצא החוצה באחת הצורות שהגמara מזכירה. בעובדה זורה, בגלי עריות, ובשפיכות דמים.

התורה מכירה רק בשני שורשים. או באחבה או בשנאה. והשורש הרע שנראה נשאה הוא שהחריב את שני בתיה המקדש. או "ואהבת לרעך כמוך" או "לא תשנא את אחיך בלבך". (כל מה שכתבנו עתה

הוא מתורת מורי ורבי צ"ל) ועדין אין לנו הבנה במה שחו"ל התקווינו כשהם דיברו על נשאות חינם! אני מרגיש סחרחות כשאני חושב על אפשרות של נשאה בלי סיבה. אפילו אהבה בלי סיבה לא כל כך ברורה לי. איך אפשר לאהוב בלי סיבה? אבל נשאה היא דבר חולני כל כך שקשה עלי להבין אותה. ולבי אומר לי שב록 ה' שאני לא מבין מי יודע מה היה אילו הייתי מבין!

**שבת שלום לכל והמתפללים בתמי היכנות בחו"ל שמואל
ולחברים המקשיכים לקולך די בכל אדר ואטר.**

חינם. וודין אני סבור שהם לא גילו את כל הסוד. הם היו רוצחים לשמרו אותו אבל כשלulta לפניהם השאלה מה יותר חמור, סיבות נפילת בית ראשון או סיבות נפילת בית שני לא הייתה להם ברירה והם גילו את הסוד.

הם גילו שהוא הדבר שהחריב את בית ראשון הוא שהחריב את בית שני! אבל מה שבתחלת השיעור וגם בלילה אמר דברנו על זרות. זרות בכל תחומי הקשר, נתרבר עתה שזה רק החלק החיצוני? זרות היא חיצונית לעומת נשאה שהיא עמוקה הענין והשורש של כלם. השורש של עובדה זורה ושל גלי עריות ושל שפיכות דמים הוא נשאה !

אהבה בונה גמилות חסדים ושנאה בונה שפיכות דמים!
אהבה בונה משפחה נשאה בונה גלי עריות.

את הסוד הזה הם גילו דרך המילה שנלמד אותה היום. באותו מקום בגמרה הם מסיימים: "לلمרך, **סקולה**, נשאות חינם לעובדה זורה לגלי עריות ולשפיכות דמים" מה פירוש **סקולה**? על איזה מאזנים שוקלים עבירות כאלה? האם העבירות הן עגבניות הנמכרות לפני משקל ?

מעשה שהה...

בעיסוקו במסחר. במקביל כתוב דרושים, קונטרסים של הלכות ודינים, ופרשימים בתורת הסוד ל'שער הגלאלים' ולספר 'ען החיים'. יחד עם חברו החכם יחזקאל עזרא אליה ערך והוציא לאור מחדש את ספרו של חכם عبدالלה סומר - "זבחין צדק". חכם יוסף חיים, שהתכתב עמו, מכנה אותו בכתיביו המהרש"א - מורהו החכם רבינו שמעון אגסי.

בשנת תרכ"ט (1899) חכם שמעון אגסי הקדיש את הבית, שירש מאביו כבית הכנסת.

חברותו עם הנדיב מאיר אליהו הובילה להקמת פרויקטים ציבוריים רבים כמו בניית בית חולים בגדאד, והקמת ישיבה למצינים. הנדיב מאיר אליהו התנה את תרומותיו להקמת ואחזקת הישיבה בכך שהחכם שמעון אגסי יעמוד בראשה, וכן היה. החכם ביום יג' אלול בשנת תרס"ט (1909) נפטר חכם יוסף חיים. חכם שמעון אגסי נשא דרשה בכהל רב, שהשאייה חותמה על כל הקהילה, שהפיצו בו לבוש אדרת חכמים, אך הוא עמד בסיטרונו. חכם שמעון אגסי הסתלק לבית עולמו ביום חמ' באב תרע"ד (1914) ערבית פרוץ מלחמת העולם הראשונה.

מספריו של חכם שמעון אגסי: 'בפי אהרון', 'אמריו שמעון', 'שם שמעון', 'זיהב שבא', 'קונטרס יסודי התורה'.

דברי הרב:

מה שלא ברא הקב"ה את האדם שלם מפאת עצמו כמו הבעל חיים הוא משומש שאלתו היה כך היה נשחת הקיבוץ המדייני והחברה האנושית כיון שכל אחד היה מסתפק בעצמו ולא היה צריך לו לחולתו וממילא רוח מצוות ההוראה היו בטלים מעצם ולא היה להם מקום לחול. שהרי אם היה מזונו מוכן...היאר היו מתקיימים כל מצות עשה ולא תעשה התלוים בעבודת קרקע כגון לא תחרוש בשור וחמור ייחדיו, שדר לא תזרע כלאים, לקט שכחה ופהה. ואילו היה כל אחד מסתפק בעצמו ואני צריך לו לחולתו, מה מקום היה למצות שבין אדם לחברו כגון צדקה, וgemäßות חסדים, והלוואת חן וחסד, ואיסור ריבית, וצדוק המשkolות והמאזנים, ושכר שכיר, והשבת העבות, וממצוות אהבת לרעך כמוך שהיא כלל גדול בתורה.

רבי שמעון אגסי

(ח' אב תרע"ד)

חכם שמעון אגסי נולד לאביו אהרון ולאמו בשנת תרי"ב (1852) בעיר בגדאד, שבעיראק. משפחתו שהיגרה מפרס לבגדאד, עסכה ביבוא מהודו ובஸח'ר. בהגיעו לגיל 13, במקובל בזמןם, היה עליו לפרוש מלימודיו כדי לעבוד בעסק המשפחת. חכם שמעון אגסי, בתמיכת הוריו, ולמורת רוחם של אחיו, בחר להמשיך וללמוד תורה. כדי להבטיח את עתידו הכלכלי, הסבו הוריו את בית המשפחה על שמו.

בשנת תרכ"ט (1869), והוא בן שבע עשרה, החל לעסוק בחידושים תורה על דרך הסוד. כך עולה מפיrho על ספר 'ען החיים'. בשנת תרכ"ח (1878) מת עליו אביו, ונשתمر בידינו דרישתו המופלאה, שנשא ביום החודש.

בשנת תרל"ט (1879) חכם שמעון אגסי נשא לאישה את מרת רחל (צ'ילה) בת החכם عبدالלה בן אליה בכיר. בשנת תרמ"ב (1882) נולד להם בכורם אהרון. בהמשך נולדו להם שני בניהם - מנשה ומאיר חי ששון ושתי בנות - פרחה ואשתר, אלא שבניהם הקטנים נקטו בעודם באיבם. לאחר מכן נולד להם בן נוסף עוזרא-צ'ון.

בשנת תרכ"ח (1898) פקד אותם אסון נוסף, ובינם בכורם מת במגפת הדבר ערבית חתונתו. בעבר עשר שנים, בשנת תרס"ח (1908) חכם שמעון אגסי הדפיס את ספרו 'בני אהרון' לעילוי נשמת בנו. לחכם שמעון אגסי ולאשתו נולדו עוד שלוש בנות - דינה כתון ומוזל, ובן זקונים אליהו-חכים.

חכם שמעון אגסי המשיך לימודיו, בישיבת חכם יצחק' בראשות חכם יצחק מרדכי שווין, אך הקפיד לא להתפרק מהתורתו, והתמיד

בֵּית הַכְּנָסֶת אוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ

שכונת הר שמואל

אנָנוּ מִקְדָּמִים בְּכָרְכָה אֶת פְּנֵי
מִרְןָן חֲרָשָׂוֹן לְצִיוֹן
וּרְבָה הַרְאָשִׁי שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם רַבְנוּ

שְׁלָמָה מֹישֶׁה עַמְאָר

שְׁלִיטָא

שִׁישְׁבוֹת בְּשִׁכְוֹנָתֵנוּ הַשְׁבָת פְּרִשְׁתָּה דְּבָרִים
לְרַגֵּל הַשְׁמָחָה הַשּׁוֹרֵה בְּמוּעָנוּ בְּבִרְית לְנִינָנוּ
נְכָד לְבָנוּ הַגָּאֹן הַגָּדוֹל ר' אֱלִיהוּ עַמְאָר שְׁלִיטָא
חֲבָר בֵּית הַדִּין בְּרַחְבוֹת

אֵי"ה מַוְרָנוּ רַב שְׁלִיטָא
יַתְפַלֵּל בְּלִיל שְׁבָת וּבְשְׁבָת בְּבּוֹקָר
בְּבֵית הַכְּנָסֶת "אוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ"
וְלֹאָחֶר תְּפִלַת שְׁחָרִית יַתְקִיִּים בְּרִית הַמִּילָה
כְּרוֹזִיכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'

"ואמרתי שעיקר סיבת הדבר, שאנו מוחיקים בעצמנו את הקב"ה מאיתנו. הוא ציווה לנו והתקדישתם והייתם קדושים, ואמרו חז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה מעט מקדשין אותו הרבה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא, וכותוב אחר אומר כי ד' אלקייר מטההר בקרב מהנין להצילד וגוי, (והמאמר להצילד כולל הרבה עניינים, להצילד מן החרב מן הרעב ומן השבי ומן הביזה), והיה מהניר קדוש, ולא ראה בר ערונות דבר ושב מאחרין, הרי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהיה קדושים הוא מטההר בינו להצילדנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערונות דבר הוא שב מאחרינו, וממילא יהולו עליו כל הסיבות ח"ז" (החפץ חיים - מכתבים ומאמריהם)

התענות(^{۴۷}). ובתווך ל' יום, ע' ב' מא' סק"ט שהביא מהאחים רונם שאין הטענות אם עדיין לא נתרפאה לגמרי או שהיא קצת חולה או חולשה בטבעה. אבל אם היא בריאה, יש לה הטענות. אבל אם ארגשת באמצע היום שום חולשה יתרה, יש לפסקן שלא תטענה נשארית היום. וכך במקורה שידועת שצרכיה לאכול, מ"מ ראוי הטענות כמה שנות, אא"כ וזה ג"כ קשה לה(^{۴۸}). ולאחר ל' יום אין הטענות כב"י יולדת". אלא כ"מigkeit" שמצאנו בגמ' שמחוויבת להטענות.

ין מעוברת בתשעה באב: כבר מצינו בಗמ' שמעוברת חיבת התענות בתשעה באב. אבל מכיוון שמעוברת נמצאת בזמן עדין רגישי^(ט), יש פעמים שבמקומם חשש נותנים לה דין של "חוליה". וזה ההה תלי במח' ש"ע ורמ' א"ד דין "חוליה" דנ". שלפי הרמ' א"ד דוקא אם עלולה לבוא לידי חשש סכנה, הוא שיוכלה לאכול בתשעה באב.

אבל כיון שםשים הרמ' א"ד המקיל לא הפסיד^(י), לכן יש לנו להקל ומהו נחשב כחיש סכנה, ולחוש אפיקו לחושך קצת^(ז). ולכן יודגמא, Ashe שסבלה בעבר מבעיות זמן הרינווה, יש להקל. אבל מעוברת שבדרך כלל בריאה, אין כ"כ חשש, ועליה איתא בגמ' שצרכיה להתענות. אבל כל מעוברת שמרגשת באמצע היום סימנים של התחלת התיבשות (dehydration), יש לה לשותות מיד. ויש למצוא עצות שלא יבוא לידי כך, כגון לשבת בפנים עם מזון, ולא צאת מפתח ביתה אם אפשר^(ח). ולמעשה צריך לשאל שאלת רב עניינים אלו, שהלכה תליה בכל אחת ואחת בפרטיםஇயின் שלה.

ין תשעה באב שנڌחה: בשנה שתשעה באב חל בשבת ונדרחה ליום אשון, לענין החיבור להתענות, דומה לדיני מעוברת يولדת מינקת חוליה ישאר 'א זומרה ד"ל"^(ט).

אכול רק מأكلים פשוטים: אף במקום שצרכי לאכול, בין בתשעה
אבא בין בשאר ג' צמורות, מ"מ אין לאכול אלא מאכלים פשוטים.
וחתוב בש"ע ("תקן ס' ה") ועוד לרואי שלא תאכלנה להתענג במאכל
במשתה אלא כדי קיום הولد". וככ' במ"ב ("תקן ס' ק' ח") אפילו
גבאי ילדים וז"ל רואו לחנוך שלא יאכלו רק כדי קיום הגוף לחם ומים
ו שאמר מאכל פשוט ערך

אל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה.

ארבע צורות - דין מעברת ומינקת

הקדמה לה' צומות: מציינו בغم' דאס השנה (דף י:) שהארבע צומות, צום גודליה עשרה בטבת שבעה עשר בתמוז ותשעה באב, הוא גזירה מדברי נביאים. שלאחר חורבן בית ראשון גזרו לצום בד' צומות אלו, וכל אחד מהם היה באותה חומרא של תשעה באב, ובזמן בית שני, בטלו כל ד' צומות אלו. ולאחר חורבן בית שני, החובה לצום בד' צומות אלו תלויה במצב כל ישראל. אם הוא זמן של "שלום" אין להתענות, ואם הוא זמן של "שמד" (גזרת מלכות) צריך להתענות⁽⁸⁾. ובזמן שאין "שלום" ואין "שמד", רצוי מתענין רצוי אין מתענין, חז' מתשעה באב שתקנו להתענות מחמת שהוכפלו בו הצרות⁽⁹⁾. היוצא מזה שבזמנינו שאין "שלום" ואין "שמד"⁽¹⁰⁾, הצומות האלו אינם אלא רשות חז' מתשעה באב. אבל הרמב"ן כתוב דהאיידנא רצוי ונוהגו להתענות גם בשאר ג' צומות. וכ"כ המגיד משנה ו"ל עכשו נהגו הכל להתענות תעניתו אלו והרי הן חובה על כל ישראל עד שיבנה בית המקדש עכ' ל"⁽¹¹⁾.

הקדמה לה' מעוברות ומיניקת: איתא בגמ' פסחים (דף נד:) "דרש רבא עוברות ומיניקות מהתענות ומשלימות בו כדרך שמתבענות ומשלימות ביום הכיפורים". וע' בב' שהבבאי מכמה רואשונים שהוא שעוברות ומיניקות מחוויבת להתענות הינו דוקא בתשעה באב, אבל בגין צומות לא קיבלו לכתチילה להחמיר על עצמן למעוברת ומיניקת^(ג) היוצא מזה, שצום תשעה באב שכבר נהגו בזמן המשנה לצום בו מחמת שהוכפלו בו האזרות, גם מעוברות ומיניקת מחוויבת להתענות. אבל שאר ג' צומות שرك מצינו בזמן הראשונים שקיבלו כלל ישראל להתענות, מצינו שלא קיבלו מתחילה על מעוברת ומיניקת להתענות. [כמו לענין שאר עניינים שרצו וקיבלו להתענות בגין צומות], אבל לא באוטו חומר של תשעה באב. דההינו שקיבלו רק לאכול ולשתות אבל לא קיבלו שאר עניינים, וגם קיבלו להתחיל הצום רק בבוקר ולא בלילה הסודמת^(ד).

דין מעוברת ומינקת בגין צומות: מעיקר הדיון מעוברת או מינקת פטורה מההענות בגין צומות. וכן פסק בש"ע ס' תקנד ס"ה, שפטורים מההענות. אבל הרמ"א בס' תקנ"ס ס"א כתוב שאף שמן הדיון הן פטורים, מ"מ מנהג הוא להעתנות א"כ מצטערות^(ט). ואשה חולשה אין להחמיר^(טט). וכן חוללה שאין בו סכנה פטור מההענות, וגם אסור להחמיר על עצמו^(טטט). והוא שראינו שהרבם מקילין בזמנינו לעניין מעוברת ומינקת, אף הנוגהין אחרי הרמ"א, יש לומר מפני שכולן ודאי מצטערות, ובפרט בקיין^(טטטט).

דין חוללה בתשעה באב: ע' בש"ע ס' תקנ"ד ס"ו שכותב שכול חוללה (שאין בו סכנה) שצרכיך לאכול אין צריך להעתנות בתשעה באב, שלא גزوו במקום חוללי. וכותב שם בש"ע, שיולדת בתור ל' דינה חוללה, ולכן פטורה מההענות. וע"ש במרhash"ל שחולק על הש"ע והחמיר בכל זה להשווות תשעה באב ליום כיפור^(טטטטט). וע"ש ברמ"א שהסתכם לש"ע שמעיקר הדיון חוללה פטור מההענות, אבל כתוב "ומייהו נהגין להעתנות כל זמן שאין להם צער גדול שהיה להחולש לסכנה, והמקיל לא הפסיד"^(טטטטטט). וכותב המ"ב שכן הסכמת הרבה אחרוניים כדעת הרמ"א שאין חייב להעתנות רק נהגו^(טטטטטטט).

דין يولדות ומיניקת בתשעה באב: يولדת בתווך ז' ימים אין לה להתענות ממשום שדינה כחוליה, וכל שכן תוך ג' ימים שבודאי אסור לה

ח'ז'ו בני חביבי

ברית יצחק אצל הרב רפאל רוזיליו ורעיתו הי"ו

עם איש צדקה וחסד ר' רון יפת הי"ו מהרה
'בנה בית מקדש מעט'

סיום מסכת שבת וסעודה מיוחדת על ידי הרב שמעון שניבלא שליט"א

שיעור תורה

ע"י הרב חיים ביטון הי"ו רחוב ברק特 15 כל מוצ"ש
אצל משפחת עטיה רחוב אבוי החושן 46 בשעה 16:00
בזמן הדלקת נרות אצל משפחת ר' דוד ירושלמי הי"ו, רחוב נפרך 9, ממתוקים והפטעות!
כל ערב עם הרב יעקב דרשן הי"ו בבית הכנסת הספרדי ממתוקים והפטעות ונחתת אמיטי!
בבית הכנסת החסידי בשעה 15:30 על ידי משפחת קוהלי הי"ו לבנות עד כיתה ח'
בתיה לבנות - תהילים לבנים - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור זהה - שיעור דף יומי - מפורסם בבית הכנסת

שיעור באור החיים הקדוש
תהילים ושיעור לנשים
קבלה שבת לבנות
מתמידים לבנים
בתיה לבנות
תהילים לבנים - תהילים לבנות - שיעורים בהלכה - שיעורים בגמרא - שיעור זהה - שיעור דף יומי - מפורסם בבית הכנסת

שירותי דת וגמלות חסד

אלינה טל: 052-7111480

הרב דוד שרעבי טל: 054-2002882

הרב יוסף שטילמן טל: 02-5715176

הרב עמנואל איפרגן טל: 058-7188158

גב' שלוה ויטנשטיין טל: 054-8441374

הרב מרדכי ויטנשטיין טל: 054-8441374

משפחה בן ישע טל: 054-8402564

משפחה נחמני טל: 050-5245392

משפחה דוד שלמן רח' ברק特 טל: 0525712663

משפחה קוהלי אבוי החושן 106 טל: 0527659122

אהלמה 10 טל: 0502616377

אהלמה 11 טל: 0587668000

רחוב אודם 18 טל: 0584226225

ר' שלמה ברונר: 0547857575

על ידי משפחת זיצמן רחוב ברק特 4 טל: 050-6401440

משפחה בן סימון, טל: 0257110091, טל: 0504168728

גב' מטבוב: רח' אודם 16

גב' רינה:

הרב איתמר שעיה טל: 052-6161696

0504116009 אבאי ירושלמי 09

02-5711480 הרב חיים דבש טל: 02-5715028

משפחה אלקיים טל: 052-3466778

הרבר משה קלין טל: 054-8002882

משפחה שרעבי טל: 054-6535441

גב' קROLINI שרעבי טל: 0548590029 הר' אלעזר לוי טל:

لتיאום בעניין טהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

דיב' תורה בדיוני מומנות ו奢כמים:

גמ"ח תרומות:

גמ"ח דידיטורים לחימום:

מץ ענבים:

כריית של ברים:

גמ"ח בלוני גז:

גמ"ח מזוזות:

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - אברהם ג'יין

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - חיים בלין

גמ"ח פלאות לשבת - משפחת פרלמן:

גמ"ח עריסה לתינוק לחודשים ראשונים:

גמ"ח טיטולים ממטרה לע"נ אילין בז'זהה זל, ולרפואת טויה בת שני שרה

אנצלאה ואדים חמימים, לע"ב שמעון ב' לאלה

அகாத மூச்சுக்கள் உதவுதல் ஆகாத மூச்சுக்கள் உதவுதல் :

அகாத மூச்சுக்கள் உதவுதல் ஆகாத மூச்சுக்கள் உதவுதல் :

गम"ח சிஸாத் ஶலங்கள் மற்றும் ஗ம"ח ப்ளாடா ஶல ஶப்த:

गम"ח சிஸாத் ஶலங்கள் மற்றும் ஗ம"ח ப்ளாடா ஶல ஶப்த:

गम"च लिंगायत शोलानाथ, कसाया ग', तपीयां, सिर्यां गोदावी:

गम"च लिंगायत शोलानाथ, कसाया ग', तपीयां, कलि गंशा:

गम"ח מוצצים ובקוקים:

गம"ח להמסת אבנים בכלויות, החזרת פרקים למקום, וקיבוע:

מקאן, אנצלאה, משאבת חלב ידני/חשמלי לע"נ אסתר בת ג'יה:

איסוף וחילוקת מזון למשפחות:

गम"ח מכשיר ניוט וויז WAZE:

HARSHMUEL.COM TASHMA.NET

sharabymail@gmail.com

TEL: 0542002882